

По Старо-загорското поле сж останали малки дребни гори. Но лѣте, погледнато откъмъ планината, полето се губи въ зелени тумби — това сж обилнитѣ диви круши по нивитѣ.

— Какво чудо ще бжде, ако се заемемъ и въ нѣколко години присадимъ всичкитѣ нашенски круши. Колко плодъ! Какво изобилие! Свѣта ще смаемъ!

Но селянитѣ го слушаха и вземаха на подбивъ думитѣ му: — Може ли сериозно да се мисли такова нѣщо! Че где се е чуло и видѣло присади по нивитѣ!

— Но защо? — недоумяваше баща ми. — Ето, видѣхте въ моето лозе, прихванаха се; беремъ плодъ и азъ, па и вие...

— Ехее, то е друго въ лозето. Ама цѣлия къръ да покриешъ съ питомни круши — това нѣма да го бжде. Луда работа!

— Добре! Ще видимъ! — закани се баща ми. — Ще ви покажа може ли, или не може!

И наистина, рано на пролѣтъта той доведе пакъ вуйча си Стефана, съ цѣли дисаги крушови пжпки и въ една седмица присадиха клонетѣ на всичкитѣ диви круши въ две наши ниви.

Хората го гледаха, подсмиваха се и нѣкакъ заканително поклащаха глави.

— Нѣма да я бжде тази работа! — сърдито говорѣха тѣ, като че ли баща ми имъ пакостѣше нѣщо!

Но за чудо всички присади се хванаха и пустнаха листа. До лѣтото, подхранени отъ буйнитѣ дървета, тѣ израстнаха на повече отъ лакътъ. На втората година се вдигнаха на високи, гладки, лъскави пржти, съ едри тъмно-зелени листа.

Баща ми имъ се радваше като на рожби. Той често яхваше коня и трѣгваше да обходи крушитѣ. Понѣкога качваше и мене отзадъ, на седлото.

— Гледай! — говорѣше той повече на себе си, отколкото на мене: — вижъ какъ растатъ, растатъ, зеле-